04/07/2019

Άγιος Παΐσιος: Η ιστορία ζωής ενός δημοφιλούς Αγιορείτη Μοναχού

/ Αγιορείτικα

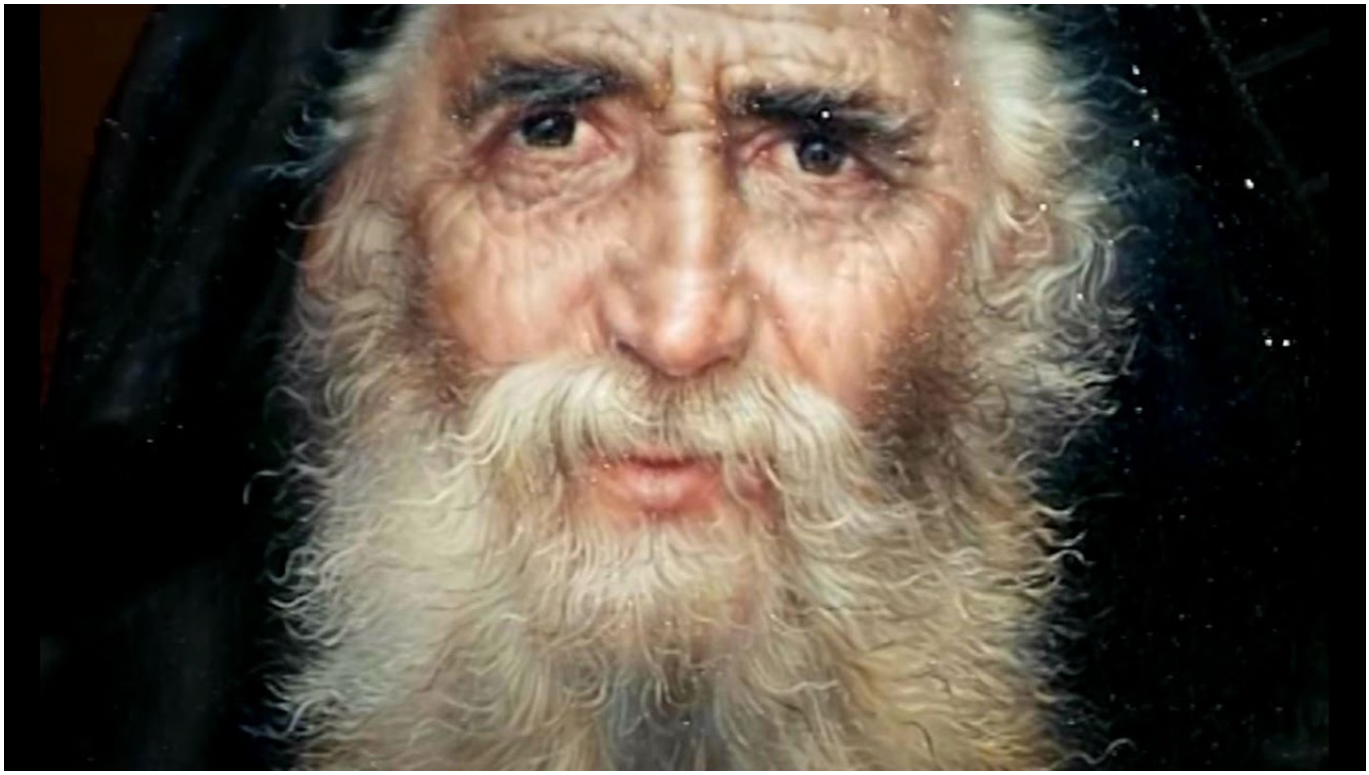

Σε λίγες μέρες (12 Ιουλίου) θα εορτασθεί η μνήμη του αγίου Παϊσίου, του γέροντα που σφράγισε πολλών ανθρώπων τις ζωές με την παρέμβασή του στην καθημερινότητά τους, με την αγιότητά του και την απλότητά του αλλά κυρίως με την ουσιαστική του παρουσία κάθε λεπτό όπου χρειαζόταν.

Στις 13 Ιανουαρίου 2015 η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινούπόλεως αποφάσισε την κατάταξη του μοναχού Παϊσίου του Αγιορείτου στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας

Η ιστορία του Αγιορείτη Μοναχού έγινε μια από τις δημοφιλέστερες και τις πιο πολυδιαβασμένες

Ο Γέροντας Παΐσιος γεννήθηκε στα Φάρασα της αγιοτόκου Καππαδοκίας στις 25 Ιουλίου του 1924. Τα Φάρασα βρίσκονταν διακόσια χιλιόμετρα περίπου νότια της Καισάρειας. Παρότι χωμένα στα βάθη της Τουρκίας, διατήρησαν απαραχάρακτη την Ορθόδοξη πίστη και την Ελληνική συνείδηση. Οι Φαρασιώτες είχαν μεγάλη και καλή φήμη για την ευσέβειά τους, την ευλάβεια και την ανδρεία τους. Λειτουργούσαν πενήντα Εκκλησίες. Καυχιόνταν, γιατί ήταν φορείς της αρχαίας

Καππαδοκίας ασκητικομαρτυρικής παραδόσεως, των γνωστών Καππαδοκών Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης

Τελευταίος απόγονος αυτών ήταν ο ταπεινός εφημέριος των Φαράσων, ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, ο μεγάλος κρυφός ασκητής, που η θερμή προσευχή του θαυματουργούσε σε χριστιανούς και μουσουλμάνους αναγκεμένους, που έφθαναν στο φτωχικό του οίκημα απ' όλη την αγιοτόκο Καππαδοκία. Άριστος βιογράφος του υπήρξε ο Γέροντας Παΐσιος, που μας τον έκανε γνωστό και προσφιλή με την ωραία βιογραφία του. Ο Άγιος Αρσένιος βάπτισε τον π. Παίσιο και τον ονόμασε στην Αγία κολυμβήθρα Αρσένιο, δίνοντας τ' όνομά του, προλέγοντας ότι θα γίνει Μοναχός, θεωρώντας τον συνεχιστή του έργου του. Ο γνωστός Θεσσαλονικιός λογοτέχνης Νικόλαος Πεντζίκης έλεγε χαρακτηριστικά κρατώντας κάποτε την πρώτη έκδοση του βιβλίου για τον Άγιο Αρσένιο: «Ο ζων π. Παΐσιος είναι ο κοιμηθείς π. Αρσένιος, και ο κοιμηθείς π. Αρσένιος είναι ο ζων π. Παΐσιος».

Η οικογένεια του π. Παϊσίου

Η οικογένεια του π. Παϊσίου ήταν ευλογημένη και ευλαβέστατη. Η γιαγιά του ΧατζηΧριστίνα ζούσε σαν Μοναχή με νηστείες, αγρυπνίες και προσευχές. Το κανονικό του επώνυμο ήταν Χατζηδιγενής. Κατόπιν έλαβε το Θεοδόσιος και τελικά Εζνεπίδης, που σημαίνει ξένος. Ο καλός, φιλότιμος κι εργατικός του πατέρας, ονομαζόταν Πρόδρομος. Η μητέρα του που ήταν συγγενής του Οσίου Αρσενίου, ονομαζόταν Ευλογία, την έλεγαν και Ευλαμπία. Διακρινόταν για τη σύνεσή της και την υπομονή της. Ο π. Παΐσιος ήταν το όγδοο παιδί των γονέων του από τα δέκα που είχαν.

Στη φοβερή και πολύ δακρύβρεκτη μικρασιατική καταστροφή ο π. Παΐσιος, μωρό στις φασκιές, μεταφέρθηκε στη μητέρα πατρίδα με πλοίο στον Πειραιά κι από 'κεί στην Κέρκυρα, όπου κατά την πρόρρησή του εκοιμήθη κι ετάφη ο Άγιος Αρσένιος· «σαράντα μέρες θα ζήσω στην Ελλάδα και θα πεθάνω σ' ένα νησί», είχε πεί, κι από κεί στην Ηγουμενίτσα και τέλος στην Κόνιτσα της Ηπείρου.

Η ευλαβής μητέρα του

Η μητέρα του π. Παϊσίου, η ευλογημένη όντως Ευλογία υπήρξε η πρώτη του δασκάλα στον δρόμο του Θεού, στην ορθόδοξη αληθινή πνευματική ζωή. Τον δίδασκε κυρίως με το βιωμένο της παράδειγμα την αγία ταπείνωση, την καθαρή ταπείνωση, τη θεοποιό ταπείνωση. Ακόμη την ευαγγελική εγκράτεια, από μικρό παιδί τη θεαγάπητη απλότητα, τη χρήσιμη φρονιμάδα, τη φιλότιμη εργασία, τη θεοστήρικτη προσευχή και την ασκητική νηστεία. Από μικρός ήταν αξιαγάπητος απ' όλους, για την υπακοή, την προθυμία και την αγάπη του τη μεγάλη και ατσιγκούνευτη.

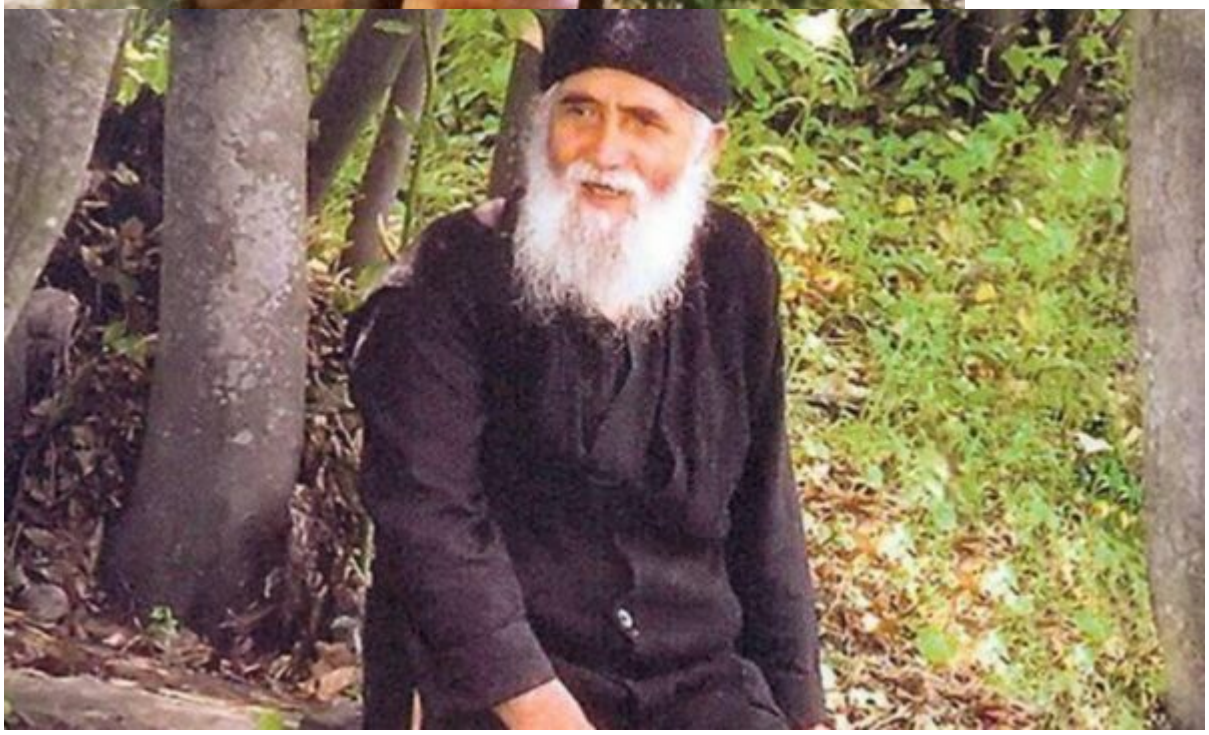

Παιδικοί χρόνοι

Οι πρώτες του αναγνώσεις ήταν το Ευαγγέλιο κι οι βίοι των θεοφόρων Αγίων. Ήθελε όλους να τους μιμηθεί. Από νωρίς ήθελε να ακολουθήσει τον βίο των Οσίων. Νήστευε, προσευχόταν, κρυβόταν, αγρυπνούσε, αποσυρόταν και μελετούσε πολύ. Τελείωσε μόνο το Δημοτικό Σχολείο. Κατόπιν ακολούθησε την τέχνη του ξυλουργού την οποία εξασκούσε με επιμέλεια και φόβο Θεού, μη παίρνοντας χρήματα από τους πτωχούς και μοιράζοντας ελεημοσύνες από τα πολύ λίγα έσοδα. Μόλις 15 ετών είχε την πρώτη θαυμαστή εμφάνιση του Κυρίου στη ζωή του! Ενώ προσευχόταν είδε μπροστά του τον Κύριο να του λέγει: «Αρσένιε, εγώ ειμι η ζωή και η Ανάστασις. Ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται».
Από μικρός ζούσε σαν Μοναχός. Προετοιμαζόταν για τη μοναχική ζωή, τη ζωή της από μεγάλης αγάπης ολοκληρωτικής αφιερώσεως κι αφοσιώσεως στον Κύριο. Η γνήσια μικρασιατική λαϊκή ευσέβεια, η ασκητική παράδοση του μυροβόλου συναξαριστή, οι εγκρατείς αγαθοί γονείς του, το καθαρό περιβάλλον, οι υγιείς νεανικές συναναστροφές του, έδωσαν μια καρδιά ηφαίστειου πυρακτωμένου, που έκαιγε από μεγάλη αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο. Ήταν ένας συνετός, σοβαρός, διακριτικός και χαριτωμένος παιδαριογέροντας, όπως αναφέρεται στο βιβλίο του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου. Συγκερνούσε το αυθόρμητο στοιχείο του νεανικού ενθουσιασμού και της γεροντικής σοφίας, πράγμα δύσκολο και σπάνιο. Η ζωή του η ίδια δίδασκε και τους άλλους, μικρούς και μεγάλους. Αγαπούσε τα μικρά παιδιά πολύ κι αντί για παραμύθια τους έλεγε με ζέση βίους Αγίων. Προτιμούσε να δίνει παρά να παίρνει, ν’ αδικείται ο ίδιος και να μην αδικεί ποτέ τους άλλους. Στα δύσκολα χρόνια της κατοχής, το σπίτι του έγινε πλούσια ελεήμονα πηγή για τους φτωχούς, πεινασμένους, αγαπητούς συμπατριώτες του. Στον ανταρτοπόλεμο ταλαιπωρήθηκε πολύ, δίχως να καμφθεί η ειλικρίνειά του, η δικαιοσύνη και η πίστη του. Η νεότητά του διήλθε μέσα στη φιλοθεΐα, φιλαδελφεία, φιλανθρωπία κι αγαθοεργία. Ο αγαθός χαρακτήρας του αγαπούσε τα ταπεινά έργα, τους ταπεινούς ανθρώπους, τις ταπεινές σκέψεις. Είχε φτιάξει μέσα του ένα «εργοστάσιο καλών λογισμών», όπως ο ίδιος αργότερα συχνά έλεγε. Έτσι ο καλοδιάθετος και καλοπροαίρετος από τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς της ζωής, ωρίμαζε πνευματικά και ωραιοποιείτο ψυχικά. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1924 η οικογένεια Εζνεπίδη, μαζί με τα καραβάνια των προσφύγων, έφτασε στον Πειραιά και προωθήθηκε στην Κέρκυρα, όπου έμεινε χρόνο. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην Ηγουμενίτσα και κατέληξε στην Κόνιτσα, όπου ο νεαρός ο Αρσένιος τελείωσε το δημοτικό σχολείο.

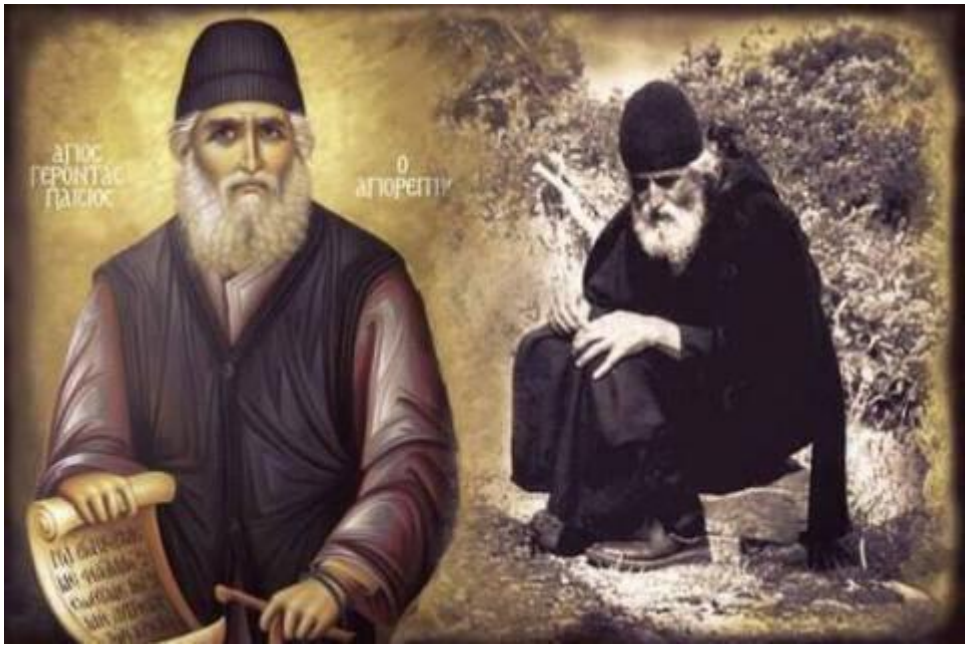

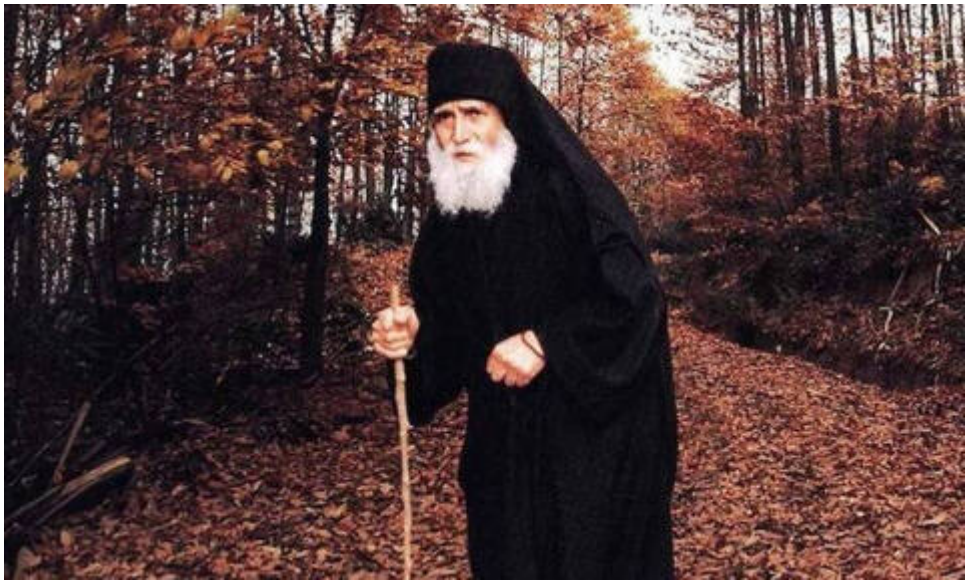

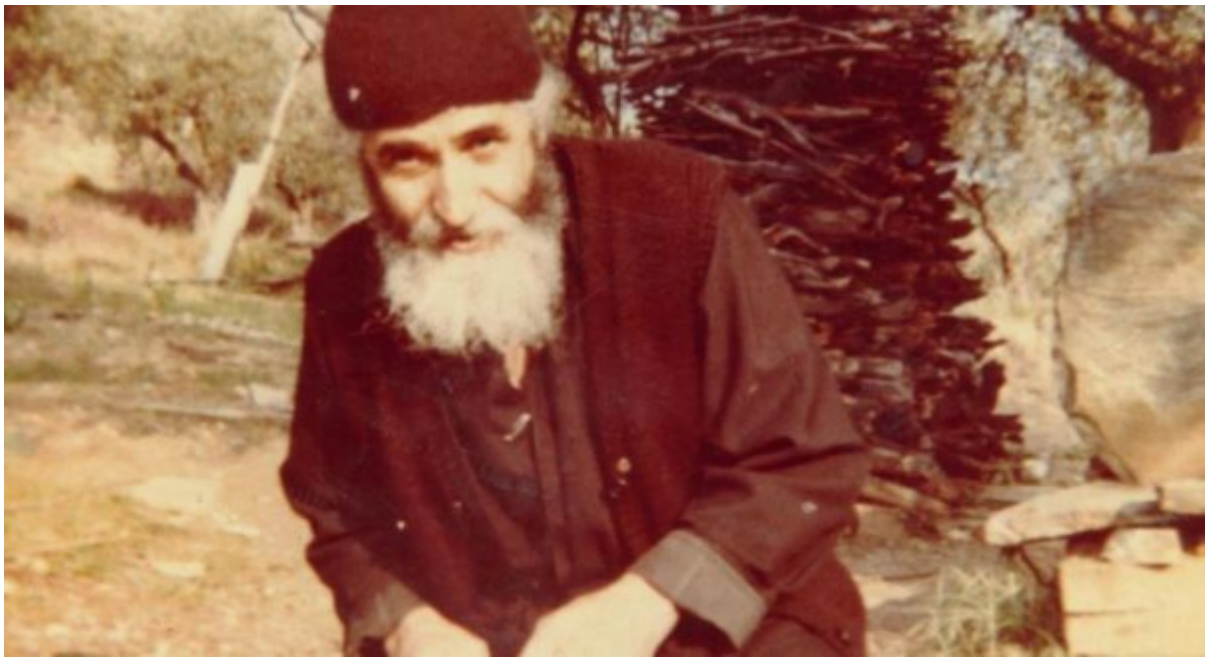

Η μετέπειτα ζωή του ως την αγιοκατάταξη

Μέχρι να κληθεί να υπηρετήσει τη θητεία του στο στρατό, ο Αρσένιος έμαθε την τέχνη και δούλεψε ως ξυλουργός. Το 1945 κατατάχτηκε στο στρατό και υπηρέτησε ως ασυρματιστής κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Γι’ αυτό και πολλές εκδόσεις αφιερωμένες στη ζωή του Γέροντα τον αναφέρουν ως «Ασυρματιστή του Θεού».

Απολύθηκε από τον στρατό το 1949 και τον επόμενο χρόνο εισήλθε στο Άγιο Όρος για να μονάσει. Εκεί γνώρισε τον πατέρα Κύριλλο της Μονής Κουτλουμουσίου και τον ακολούθησε πιστά. Λίγο αργότερα εντάχθηκε στη Μονή Εσφιγμένου και εκάρη μοναχός με το όνομα Αβέρκιος. Το 1954 έφυγε από τη μονή Εσφιγμένου και εντάχθηκε στη Μονή Φιλοθέου, όπου μόναζε κι ένας θείος του. Η συνάντησή του, όμως, με το γέροντα Συμεών ήταν καταλυτική για την πορεία και διαμόρφωση του μοναχικού χαρακτήρα του. Τότε ήταν που έλαβε και το όνομα Παΐσιος.

Το 1958 άφησε το Άγιο Όρος για την Ιερά Μονή Γενεθλίων της Θεοτόκου στο Στόμιο Κονίτσης. Στην περιοχή, όπου μεγάλωσε, παρέμεινε επί τετραετία, και άφησε πίσω του σπουδαίο ποιμαντικό και φιλανθρωπικό έργο, που εκτιμήθηκε ιδιαίτερα από τον λαό της Κόνιτσας.

Το 1962 ο Παΐσιος πήγε στο Όρος Σινά και το 1964 επέστρεψε στο Άγιο Όρος, απ’ όπου δεν ξανάφυγε ποτέ. Το 1966 ασθένησε σοβαρά και εισήχθη στο Νοσοκομείο Παπανικολάου της Θεσσαλονίκης. Υποβλήθηκε σε εγχείρηση, με αποτέλεσμα μερική αφαίρεση των πνευμόνων. Στο διάστημα της ανάρρωσή του φιλοξενήθηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Ευαγγελιστού στη Σουρωτή. Επέστρεψε στο Άγιο Όρος μετά την ανάρρωσή του και το 1968 βοήθησε σημαντικά στην ανακαίνιση της Μονής Σταυρονικήτα.

Το 1979 εντάχθηκε στην αδελφότητα της Μονής Κουτλουμουσίου και εγκαταστάθηκε στη σκήτη της Παναγούδας. Από τότε άρχισε να γίνεται γνωστός από τους πιστούς, που τον επισκέπτονταν και του ζητούσαν συμβουλές για προσωπικά τους θέματα. Παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά του, συνέχιζε την έντονη ασκητική ζωή.

Το 1993 η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε. Οι γιατροί διέγνωσαν καρκίνο του παχέος εντέρου και ο γέρων Παΐσιος υποβλήθηκε σε εγχείρηση στις 4 Φεβρουαρίου του 1994 στο «Θεαγένειο» της Θεσσαλονίκης. Ο καρκίνος εξελίχθηκε σε μεταστατικό και στο τέλος Ιουνίου οι γιατροί του ανακοίνωσαν ότι τα περιθώρια ζωής του ήταν δύο με τρεις εβδομάδες το πολύ.

Τις τελευταίες μέρες της ζωής του αποφάσισε να μην παίρνει φάρμακα ή παυσίπονα, παρά τους φρικτούς πόνους που ένοιωθε. Τελικά, κοιμήθηκε στις 12 Ιουλίου 1994 και ενταφιάστηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης.